

Подъ своя плащъ, подетъ отъ ангели - звезди,
нощъта бди мъланхолно.

Детето болно
приласкала съ горестъ на гърди,
подъ своя плащъ подетъ отъ плачащи звезди
нощъта бди меланхолно...

Нощъта (както въ „Самота“) е крило и
утеха, и тжгата на поета е смекчена, бихъ ка-
заль, хармонизирана, изживява се като нѣжна
меланхолия.

Такива състояния, обаче, сж по-рѣдки у
Яворова: той остава предимно поетъ
на дисхармонията, на остритѣ ду-
шевни дисонанси. Свѣрхчувствителността
му изостря преживяванията му до афектностъ.
Страданието се изживява като кошмарна мжка,
тонътъ често е истерично възбуденъ. Хипер-
болизацията на собственитѣ чувства става не-
избѣжна, както и тежката душевна депресия.

КОШМАРНИ ВИДЕНИЯ

Пълната му безнадеждностъ се мотивира
отъ чувството му за смъртъта — отъ
нейния ужасъ и всесилие. Погледътъ
му сякашъ е нагоденъ да вижда само нейното
тържество. Тя не е смъртъ — успокоение и
забравя, а злобна, демонична свѣрхсила, алчна
за унищожение и свирепства. До като въ
„Смъртъта“ и „Нирвана“ отношението му къмъ
нея е по-вече съзерцателно — тамъ разкрива
преди всичко метафизичната ѣ сжщностъ —
тукъ то е суперъ-реално — чувствува я като
кошмарна действителностъ. Трагичното е, че
поетътъ се чувствува обреченъ на нея, нейнъ
пленникъ, безпомощна нейна жертва. Тя го